

ACİL DURUM

ACİL DURUM

Ünlü tarihçi Arnold Toynbee'ye göre uygarlıklar, çağın büyük krizlerine çözüm buldukları zaman geliíyorlar, çare bulunamadığı zaman yok olup gidiyorlardı.

Roma imparatorluğunun çöküşünü ve barbar saldırılarını takiben Katolik kilisesi halkı yeni bir din altında toplayarak çağın krizi olan dağınıklık ve kargaşayı ortadan kaldırmıştı. Böylece yeni bir uygarlık ve kültür doğmuş, Hıristiyanlık tarihi başlamıştı.

On beşinci yüzyıldan yirminci yüzyıla kadar dünya tarihini Batı yazdı. Avrupa'nın Hıristiyan ülkelerinden gelen kaşifler, misyonerler, fatihler, sömürgeciler 20.yy 'a kadar neredeyse tüm dünyaya hükmetti. Fakat Batı'nın da artık devri kapanmaya başlamıştı.

İlk çöken İspanya İmparatorluğu oldu. Bunu 1918'e kadar Alman, Avusturya – Macaristan ve Rus İmparatorlukları izledi. 2. Dünya Savaşı İngiliz ve Fransız İmparatorluklarına kan kaybetti. 30 yıl içinde Avrupa'nın Asya ve Afrika' dan gerisin geri çekilişı tamamlanmıştı.

1989-1991 arasında Sovyet İmparatorluğu çökerek on beş parçaya ayrıldı. Bunların yarısı daha önce hiç var olmayan Müslüman devletlerdi. Şimdi ise bir zamanlar Batı'nın hükmettiği Afrikalı, Asyalı, Müslüman ve hispanik halklar Batı'yı istila ediyor.

Toynbee'nin etki-tepki kavramından yola çıkarsak, bugün batı uygarlığının krizi üç acil ve ölümcül tehlikeden oluşmaktadır: azalan nüfus, parçalanın kültürler, karşı konamayan göçler.

Tarih tekerrürden ibarettir. Roma imparatorluğu İspanya'dan Kudüs'e, oradan Kartaca'ya yayılınca fethedilen ülkelerin halkları imparatorluk başkentine aktı. Roma imparatorluğunun tüm kültürlerini ve inançlarını barındıran, çeşitli dillerin konuşulduğu bir şehir oldu. Fakat bu gelen yabancıların Roma dinine inancı, Roma geleneklerine saygısı ve Roma kültürüne sevgisi yoktu. Tıpkı Roma'nın barbarları fethettiği gibi, barbarlar da Roma'yı fethetmişti. Ve böylece karanlık çağ başlamış oldu.

Roma dönemi nasıl kapandıysa, bugün de Batı'nın dönemi kapanmak üzeredir. Cezayir, Tunus, Fas' tan kalkıp Akdeniz'i aşıyorlar. Avrupa'nın Osmanlılardan koparıp aldığı topraklardan akın eden Müslümanların istilasını yaşlı kıtanın çehresini değiştiriyor. Bu militan imamların zihinlerindeki Avrupa geleceği Brüksel deki bürokratların hayalindekiyle hiç mi hiç örtüşmüyor.

Amerika'da durum daha da feci. 1960'ta Amerika'da yaklaşık 5 milyon Asyalı ve hispanik yaşıyordu. Şimdi ise 36 milyon göçmen var. Kesin sayı bilinmemekle birlikte bunun 12 ila 20 milyonunun yasadışı (kaçak) göçmen olduğu tahmin edilmekte. 36 milyonun %90'ını hiç bir batı ülkesine asimile olmamış kıtalardan ve ülkelerden gelenler teşkil ediyor.

Bu, Amerika'nın bildiği tarzda bir göç değil. Eskiden insanlar bilinçli bir tercihle ana vatanlarına sırtlarını dönerler, Amerikalı olmak için okyanusu aşarlardı. Bu ise bir işgal, tarihin en büyük işgali.

Bugün Amerika'da doğmamış nüfusun %30'u Meksika'dan gelme. Yarısından çoğu da illegal. Hiçbir ülke 36 milyon yabancıyı tek bir kuşakta asimile etmeye kalkışmamıştır. Oysa her yıl bu sayıya, yarısı illegal 1,5 milyon kişi daha eklenmektedir.

Amerika bir var olma kriziyle karşı karşıyadır. Sınırlarımızı kontrol etmeyi başaramazsak, 2050 ye gelindiğinde Avrupa kökenli Amerikalılar atalarının kurduğu bu ülkede azınlığa düşecekler. Şimdiye kadar hiçbir devlet böylesine radikal bir demografik değişim geçirip de sağ kalmamıştır.

Amerika dışında doğan 36 milyon göçmenin bir kısmı geçmişte atalarımızın yaptığı gibi yeni bir başlangıç yapmak, ulusumuzun bir parçası olmak üzere buradalar. Ancak milyonlarcası Amerika'ya hiçbir bağlılık duymuyor. Ulusumuzun bir parçası olmak gibi bir niyetleri yok. Bazıları kötü emellerle geliyor; uyuşturucu ve insan kaçakçılığı yapan çetelere katılmak, hırsızlığı meslek edinmek, tecavüz ve cinayet gibi suçları işlemek gibi. Amerika'da göçmenlerin tüm nüfusa oranı %12 olduğu halde federal hapishanelerdeki göçmen tutuklu oranı %30.

İster yasal, ister yasa dışı olsun, göçmenlerin büyük çoğunluğu sağlık koşullarının yetersiz olduğu en fakir ülkelere geldiği için Amerikan halkına başka maliyetler de getirmekte. Şimdiye kadar Amerika'da hiç görülmeyen sıtma, çocuk felci, verem, frengi gibi bulaşıcı hastalıklar birden bire yayılmaya başladı.

Kaçak göçmenler arasındaki suç oranının ve hastalıkların yüksekliğine rağmen yetkililer bunların genelde ekonomiye faydası olduğunu, Amerikalıların yapmayacağı işleri düşük ücretle yaptıklarını iddia ediyorlar. Ancak yapılan araştırmalar ucuz göçmen işçilerin, vasıfsız Amerikan işçilerinin de ücretlerini düşürdüğünü göstermektedir. Bu da ister beyaz olsun, isterse siyah veya hispanik, eğitim düzeyi liseyi aşmayan bütün Amerikan işçilerini daha da fakirleştirmektedir.

2050' nin Amerikası

"Eğer ABD hiç biri çoğunluk olmayan çok sayıdaki ırkın karışımı haline gelirse, üniter yapısını kaybederek Matternich' in İtalyası gibi sadece coğrafi bir tanıma dönüşür."

Edward Lewis 1923 ` Amerika bir ulus mu Kargaşa mı?'

"Zamanımızın ana sorunu göçtür"

Samuel Huntington 2001

1960' ta Amerikan nüfusu 180 milyonu. Bunun %89'u Avrupa kökenli, % 10'u siyah, birkaç milyonu da hispanik ve Asyalıydı. %97'si İngilizce konuşuyordu. İki ırk olmamıza rağmen tek bir ulustuk.

2050'ye geldiğimizde nüfusun 420 milyona ulaşacağı, Avrupa kökenlilerin hali hazırda Kaliforniya, Teksas ve New Meksiko eyaletlerinde olduğu gibi azınlığa düşeceği, bugün %14,4 oranında olan hispanik nüfusun %24' e çıkacağı tahmin edilmekte. Vatandaşlarının ulus kökeni açısından Amerika bir üçüncü dünya ülkesi olacak. Büyük kentlerimizin hepsi bugünkü Los Angeles ` a benzeyecek, Los Angeles ve Güney Doğu kentleri de Mexico City veya Tijuana'ya benzeyecek.

Sosyo-ekonomik piramidin en tepesinde eğitim ve bilgiye dayalı işlerde çalışanlar olacak: doktorlar, avukatlar, mühendisler, öğretim üyeleri, yatırımcılar, girişimciler, bilgisayarlılar vs. Meslektaşlarından geride kalmamak için üniversite üstü eğitim, doktora gerekecek. Gelecekte başarının anahtarı beyin gücü olacak. Bugünkü duruma bakarak kimlerin bu başarının tadını çıkaracağını, kimlerin ise onlara hizmet edeceğini tahmin edebiliriz.

Okullarda yapılan testlerde doğuştan Amerikalılar, Asyalı dışındaki göçmenlerden ortalama 35 puan daha yüksek almaktadır. Başka bir deyişle beyazlar ve Asyalıların ortalaması 90 , hispanik ve siyahların 67-72 çıkmaktadır.

Bazı göçmen çocukları ise olağanüstü başarı göstermektedir. Nesiller boyu Japon sömürgesi olan ve 20.yy'ın en kanlı savaşlarından birini yaşayan Güney Kore dünyanın en yüksek IQ ortalamasına sahiptir. Kore'li öğrenciler uluslar arası testlerde en yüksek başarıyı elde etmektedirler. Amerika'da ki Korelilerin %28 i kendi işine sahiptir. Bu oran diğer bütün göçmen gruplarının çok üstündedir.

Birlikte nüfusun %27 sini oluşturan en büyük iki azınlığımız, hispanikler ve siyahlar, beyazlardan ve Asyalılardan çok önce eğitimi terk etmektedirler. Toplumlarda ırklar ve etnik gruplar arasında ekonomik eşitsizlik kargaşa ve

şiddete yol açar. Eğitim düzeyi ile hayattaki başarı arasında mutlak bir doğrusal oran olduğu için de Amerika iki ulus haline gelmektedir: ayrı ve farklı.

Hispanikler + siyahlar ile beyazlar + Asyalıların akademik başarısı arasındaki uçurum bilgiye dayalı sektörlerdeki yüksek ücretli işlerin hep ikinci gruba gitmesine yol açacak. Şimdiye kadar göçmenlerin ve azınlıkların elinde olan imalat sanayindeki işler de artık dış ülkelerde gerçekleştirildiğinden, bu gruplar git gide fakirleşecekler.

Dr. Martin Luther King , Amerikan şehirleri yanarken şu uyarıda bulunmuştu:

“Bir toplumda nüfusun büyükçe bir kesimi kendini o toplumun bir parçası olarak görmüyorsa, katkısı olmadığı gibi bir beklentisi de yoksa, umudu ve kaybedecek bir şeyi olmadığını hissediyorsa, ondan büyük tehlike yoktur. O toplumdan beklentisi olanlar, toplumu korurlar, ama olmayanlar bilinçaltı olarak onu yıkmak isterler.”

Amerika’ya göçmen olarak gelenler genelde ortalama Amerikalıdan daha yoksul, daha az eğitilidir. Bu yüzden göçmenler ekonomik açıdan Amerika’ya yük getirmektedir. Yapılan bir araştırma, liseden az eğitilmiş göçmenlerin ömürleri boyunca Amerikan vergi mükelleflerine 90.000 \$ a mal olduğunu, lise mezunlarının 30.000 \$ a mal olduğunu, oysa üniversite ve üzeri eğitim alarak ülkeye gelen her bir göçmenin Amerikan hazinesine 100.000 \$ net fayda sağladığını göstermiştir.

Bu gerçeklere rağmen yetkililer neden gidişatı düzeltmek için bir şey yapmıyorlar? Cevabı siyasi korkaklık, siyasi fırsatçılık ve umursamazlıkta yatıyor. 2050 ye geldiğimizde Amerika yalnızca tüketim maddelerine olan iştahın bir arada tuttuğu bir uluslar kumkumasına dönüşürse bunun suçlusu parayı ve gücü(iktidarı) vatanın ve kültürün önünde tutan elitlerimiz olacak.

Gerçeği söylemek gerekirse elitlerimizin öteki Amerika’ya aldırıldığı bile yok. Zira onlar başka bir ülkede yaşıyorlar: duvarlı, bekçili sitelerde oturuyorlar, çocukları özel okullarda güvenli. Onlar için kaçak göçmen, çimlerini biçen, çöpleri toplayan, kirlettiklerini temizleyen kişiler demek.

Öteki Amerika için ise devasa göçün anlamı bambaşka. Onlar doğup büyüdüleri mahallelerin, şehirlerin gözleri önünde değiştiğini görüyorlar. Çocuklarının okula gidip gelirken geçtiği köşe başlarında toplanmış tuhaf adamlar görüyorlar. Bu ülkeye ait olmayan insanların eğitim, sağlık, işsizlik giderlerini karşılamak için yükseltelen vergileri görüyorlar. Suç oranının hızla arttığını, okullarda çete savaşlarını, bıçaklamaları, kurşunlamaları görüyorlar. Ve bilmek istiyorlar: Evlatları Kore sınırını korurken, Irak sınırlarında ölürken hükümet Amerika sınırlarını neden korumuyor?

Theodore Roosevelt, Amerika'ya vasıfsız işlerde çalışmak için değil de ulusal ailemizin bir parçası olmak için gelen göçmenlere kucak açmıştı. Şöyle diyordu:

"Bir göçmen Amerika'ya geldiğinde yalnız ve yalnız Amerikalı olmalı. Burada tek bir bağlılık – Amerika'ya, tek bir bayrak- Amerikan bayrağına, tek bir dil- İngilizceye yer vardır."

Roosevelt Amerika'sında Afrikalı-Amerikalı, İspanyol- Amerikalı gibi arasında tire olan Amerikalılara yer yoktu. Eğer bir ayağınızı ana vatanınızda tutmak istiyorduysanız, ikisini de tutmak zorundaydınız. Oysa George Bush'a göre göç, sadece bir ucuz işçilik kaynağı.

John Attarian bu tür görüşler için '**Ekonomizm**' terimini kullanıyor. Bu neo – Marksist ideolojiye göre dünyaya hükmeden ekonomidir; ekonomik faaliyetler insanoğlunun en önemli aktivitesi olup insana en fazla mutluluk getirendir ve siyaset ekonomiden ibaret olmalıdır.

Ekonomizm piyasalara inanmakla kalmaz, onlara aynı zamanda tapar. Adam Smith'in görünmez eli, tanrının elidir. Piyasanın gerekleri vatandaşlığın, kültürün ve vatanın gereklerinden önde gelir. Ekonomik üstünlük en büyük değerdir. Bu kültür, şirketlerinden söz ederken 'Amerikan şirketi' değil, gururla 'global şirket' diyen yöneticiler arasında özellikle yaygındır.

Roger Scruton' a göre "Çok uluslu bir iş adamı halklar arasındaki farklılıkları ortadan kaldırmayı isteyen kişidir. Hiç bir şekilde kendini evinde hissetmez zira kendisinininki dahil hepsinde yabancısıdır. Dünyadaki herkesi, tüketici adı verilen, istek ve ihtiyaçlardan oluşmuş yaratıklar olarak görür."

Ekonomizme inanan ekonomistler için egemenlik, bağımsızlık, toplumun ve ülkenin değerleri globalizme kurban edilebilir kavramlardır. Hz. İbrahim in oğlunu kurban etmesi gibi ekonomistler de ulusu kurban etmekten çekinmezler. Milli gelir için iyi olan her şey ulus ve vatan için de iyidir.

Washington Post yazarı Robert Samuelson şöyle diyor:

"Çağımızın en yaygın dini hangisidir? 2.1 milyar inananı olan Hristiyanlık değil. 1.3 milyar inananı olan Müslümanlık da değil. Bu din, ekonomik büyüme, yani GSMH dinidir. GSMH dininin müritlerine göre kitlesel göç daha fazla işçi, daha fazla tüketici, daha büyük pazarlar ve daha büyük ekonomidir. GSMH için iyi olan, ülke için de iyidir."

Vatanseverliđi bir yana bırakan ekonomistler her şeyin pazarlanarak kar elde edilecek meta olduğunu düşünürler. Bu da, hiçbir şeyin kutsal olmadığı anlamına gelir.

Dünyadaki en büyük 100 kurumun yarısını devletler, yarısını da şirketler oluşturur. Bu şirketlerin yöneticileri sınırları ortadan kaldırmak ve ulusal egemenliği zayıflatmak için uğraşıp dururlar. Bunların işbirlikçileri de AB, BM, IMF, DTÖ, Dünya Bankası ve sayısız STK'da çalışan 'uluslar arası memurlar'dır. Hepsinin amacı, kendilerinin yöneteceği bir 'dünya hükümeti' yaratmaktır.

Enternasyonalistler ABD, Kanada ve Meksika 'nın birleşmesini 'dünya hükümeti' kurulması yolunda mantıklı bir adım olarak görürler. Bunlar için sınır, işçilerin ve malların serbestçe dolaşımı önünde bir engeldir yalnızca. Disraeli bunlara 'kendilerinininki hariç, bütün ülkelerin dostu olan kozmopolitan kritikler' derdi.

Bu davranışların kökünde yatan, Batı toplumunun kendi vicdanında hissettiği suçluluk duygusudur. Avrupalılar için suçluluk kaynağı yüzyıllar boyu süren imparatorluk baskısıdır. Amerikalılar için suçluluk, atalarımızın amerikan yerlilerine yaptığı haksızlıklar yanında , siyahları iki yüz yıl köle olarak kullanıp yüzyıl da ayırıcılık yapılmış olmasıdır. Başkan Andrew Jackson etnik temizliği şöyle savunuyordu:

"Birkaç bin vahşinin yaşadığı, ormanlarla kaplı bir ülke yerine kentlerle, kasabalarla, varlıklı çiftliklerle bezenmiş, sanat ve sanayinin yarattığı bütün gelişmelerle dolu 12 milyon mutlu insanın özgürlük, uygarlık ve dini vecibelerle yaşadığı bir ülkeyi kim tercih etmez?"

Jackson beyaz ırkın üstünlüğüne inanıyordu. Generali Sherman 'İyi Kızılderili , ölü Kızılderilidir.' demiş ve Sioux yerlileri sorununa kesin çözüm önermişti: Toptan yok etme.

Theodore Roosevelt de: "Amerika, Avusturalya ve Sibiry'a 'nın ilkel Kızılderili, siyahi ve sarı yerlilerin elinden kurtarılıp baskın ırkların egemenliğine geçirilmesi son derece önemlidir." demişti. Amerikan ve Avrupa tarihi, bunlar gibi beyaz ırkın üstünlüğünü doğal kabul eden insanlarla doludur. Churchill 1943 Eylül'ünde Beyaz sarayda yemek yerken Roosevelt 'e şöyle demişti: "Anglo-Sakson üstünlüğünden niçin yüksünelim ki? Gerçekten de üstünüz."

1950'ler den sonra doğanlar bütün bu görüşlerin ırkçılık olduğu telkiniyle yetiştirildiler. Tarihimiz bir zafer destanı olarak değil, bir ırkı yok edip diğer bir ırkı köle yapan gaddar bir ülkenin utanç verici geçmişi olarak okutuldu. İnsan hakları şu minval üzerine döndü: Amerika günahlarını itiraf etmeli, özür dilemeli, cezasını çekmeli ve kaybedilenleri telafi etmelidir.

Muhafazakarların tanımıyla liberal, bir tartışmada kendi tarafını tutmayan kişidir. Liberaller ırk meselesinin önemli olmadığını, farklı inanç, renk ve kültürü de olsa herkesin aynı olduğunu iddia ediyorlar ama bu özellikler çok çok önemlidir. İmparatorlukları çökerten, ulusları parçalayan bu unsurlardır. Bağdat'a yürürken, diktatör ortadan kalkar kalkmaz halkın demokratik ülkelerimize sarılacağını umuyorduk. Ne oldu? Kürtler, Şiiler ve Sünniler arasındaki etnik, kültür, tarih ve inanç farklılıkları bütün umutlarımızı söndürdü. Jeostatejist James Burnham'ın deyişiyle "Liberalizm Batı'yı intihara yöneltecek ideolojidir."

Meksika sınırların açık tutulmasını neden istiyor? Rejimi yaşasın diye. Amerika Meksika'nın milyonlarca yoksul ve işsizine kucak açsın ki bu sefiller bir biri ardına iktidara gelen başarısız hükümetlerine öfkelenerek yeni bir devrim başlatmasınlar. Yoksullarını Amerika'ya iteklemekle Meksika bakmak zorunda olduğu milyonlardan kurtulduğu gibi, onların ailelerine gönderdiği havalelerin de sefasını sürmektedir. Yılda 16 milyar dolar tutan bu havaleler Meksika'nın petrolden sonra ikinci en büyük döviz kaynağıdır.

Çok kültürlülük modası başlamadan önce Amerika'nın liderleri göçmenlerin bizim dilimizi öğrenip yaşam tarzımızı benimsemesi için ısrar ederlerdi. Fakat Meksikalılar kendilerini ayırmakta, şehirlerimiz içinde kendi kasabalarını kurmakta, dillerini korumaktadırlar. Nobel ödüllü Gabriel Garcia Marquez " Latin Amerika'nın büyük gücü kültürüdür. Bir kuruş harcamadan Amerika'yı değiştiriyoruz, dilini, mutfağını, müziğini, yaşam tarzını değiştiriyoruz. Sizi bir Latin ülkesine dönüştürüyoruz" demiştir.

Samuel Huntington göç için çağımızın en önemli meselesi demektedir. Huntington göçmenleri 'benimseyenler ve geçiciler' olarak ikiye ayırmaktadır. Gittikleri ülkenin hayat tarzını benimseyenler ile birkaç yıl çalışıp ülkesine dönen geçiciler' e ilaveten ortaya çıkan yeni bir tür ise göç ettikleri ülke ile memleketleri arasında gelip gitmekte, hem kimliklerini korumakta hem de peşlerinden diğer aile fertlerinin de gelmesini sağlamaktadırlar.

ULUS NEDİR?

Abraham Lincoln 28 yaşında genç bir avukatken bir konuşmasında şöyle demişti:

"Tehlikenin yaklaştığı nasıl belli olur? Cevabını vereyim: Tehlike gelecekse içimizden gelecektir, dışardan gelemez. Kaderimizde yıkılma varsa bunu yapan biz olacağız. Özgür insanlar ulusu olarak ya hep yaşayacağız, yahut da intihar ederek öleceğiz".

Lincoln çeyrek yüzyıl öncesinden geleceği, sivil savaşı görmüştü. Lincoln'ın ölümünden birbuçuk asır sonra soralım: 'Biz de ulusal intihar yolunda mıyız?'

Katolik öğretisine göre ruh bedenden ayrılınca vücut ölür ve parçalanır. Uluslar için de öyledir. Vatanseverlik bir ulusun ruhudur. Ulusu canlı tutan odur. Vatanseverlik uçup gittiğinde, ulus kendi halkına sevgisini ve sadakatini kaybettiğinde ulus ölür ve parçalanır. Vatanseverlik 1930 ların Avrupa'sında gördüğümüz gibi bir ulusa tapma olayı değildir. Milliyetçilik gibi başka ulusları küçümsemek ve hükmü altına almaya çalışmak anlamına gelmez. Vatanseverlik insanın kendi ülkesine, toprağına, halkına, geçmişine, kahramanlarına, edebiyatına, diline, kültürüne, gelenek ve göreneklerine duyduğu katıksız sevgidir.

Bir asır önce Fransız tarihçi ve düşünür Ernest Renan ulusu şöyle tanımlamıştı.

'Ulus yaşayan bir ruhtur. Bu ruh iki şeyden oluşur. Geçmiş ve gelecek . Biri zengin anılardan oluşan mirasın paylaşımı, diğeri de birlikte yaşama arzusu ve bu mirasın değerince korunması için gösterilen iradedir. Birey gibi ulus ta geçmişteki mücadelelerin, fedakarlıkların ve bağlılıkların bir sonucudur. Bunları gelecekte de yapma kararlılığı, ulus olmanın ön koşuludur.

Ortak menfaatler tabii ki insanlar arasında güçlü bir bağdır. Fakat bir ulus meydana getirmeye yeter mi? Hayır. Vatandaşlığın duygusal bir yönü vardır. Hem vücut, hem ruhtur. 'Topluluk ana vatan değildir'.

Gerçekten de topluluk ana vatan değildir. Avrupa Birliği gibi bir ekonomik topluluk bir ulus değildir. Tıpkı ekonominin de bir ülke olmadığı gibi. Ekonomik sistem ulusal birliğin bağlarını güçlendirmelidir ancak ulus hiçbir ekonomistin inşa edemeyeceği bir varlıktır. Anayasa da bir ulus yaratamaz. Anayasa vatandaşlarının kalbinde zaten doğmuş olan bir ulusun doğum belgesi, nüfus kayıdır. Ulus olabilmek için hangi etnik gruptan olursa olsun insanlar bir ulus oluşturduğuna inanmalı, tarih ve kader birliği yapmalıdırlar.

Amerika etno – kültürel özünü yitirip bir uluslar ulusu haline gelirse yaşayamaz. Zira dünyada çoğul kültürlü, çoğul dilli, çoğul etnik yapılı olup da risk altında olmayan bir ulus yoktur. Sovyetler Birliğine ne oldu? Bu ideolojik ulusu bir arada tutan rejim, parti, ordu ve polis birlik iradesini yitirince ülkenin milliyetçilik, inanç ve kültürden doğan fay hatları kırıldı ve gerçek uluslar ortaya çıktı.

İnsanları bir arada tutmak için demokrasi yetmez, eşitlik yetmez, serbest piyasalar yetmez. Vatan ve vatandaşlık sevgisi olmazsa her şey paramparça olur.

Milliyetçilik hala dünyada en güçlü siyasi duygudur. Komünizm, faşizm hatta demokrasi gibi sosyal ideolojilerden çok daha güçlüdür. Bir ulus içindeki milliyetçilik ise etnikçilik ve kabilecilik şeklinde tezahür eder.

AVRUPİSTAN

Avrupistan'a hoş geldiniz.

Dünyanın en küçük kıtası, post-hristiyan kriziyle karşı karşıya. Doğum kontrolü, kürtaj, kısırlaştırma ve intiharlar yüzünden nüfusu git gide yaşıyor, ölüyor ve küçülüyor. Demografik araştırmalar, Avrupa devletlerinden hiç birinin, nüfusun idame oranı olan kadın başına 2.1 çocuk sahibi olmadığını, bir taraftan toplam nüfus önemli ölçüde azalırken diğer taraftan da yaş ortalamasının yükseldiğini göstermektedir. Avrupa, 14. yy.daki veba salgını "Kara Ölüm"den bu yana en ciddi nüfus azalmasını yaşamaktadır. İyi de, yaşlanan nüfusa kim bakacak? Bu durumda Avrupa'nın İslamlaşması kaçınılmaz bir sonuçtur. Yoksul fakat doğurgan Müslümanlar, asırlar önce kovuldukları topraklara geri dönmektedirler.

Cömert sağlık ve emeklilik programları çerçevesinde emeklilerinin ve yaşlılarının bakımı için Avrupa hükümetleri milyonlarca müslümanı getirmek zorunda kalıyor. Bu Müslüman göçmenlerin çocuklarının çoğu kayıp ve köksüz bir kuşak olarak kimliklerini, cemaatlerini, yaşama ve ölme sebeplerini bulabilmek için İslami militanlara dönüşüyorlar.

Francis Fukuyama, Wall Street Journal'daki makalesinde şöyle diyor:

"Günümüzde radikal islamın en önemli kaynağı Orta Doğu değil, Batı Avrupa'dır. Münferit suikastçılar yanında Londra ve Madrid bombacıları, 11 Eylül'ün ele başları hep Avrupa'da radikalleşmiştir. Bu Grupların radikalleşmesinin sebebi asimile edilmemiş olmalarıdır. Pasaportlarının üzerinde İngiliz, Hollandalı, Fransız, Alman veya İspanyol yazabilir fakat kalpleri hep anavatandadır. Ailelerinin geleneksel kültürünün dışında yetişmişler, ancak çevrelerindeki toplum tarafından da gerçek kabul görmemişlerdir.

Karikatür sorunu Avrupa'nın en temel liberal değerleri çerçevesinde başlamış ancak geri dönüşü mümkün olmayan bir soruna ulaşmıştır. Batı bu " temel liberal değerlerini " teyit uğruna bir milyar müslümanı en saygı duydukları şahsiyeti alaya almak suretiyle tahrik etmeyi göze alıyorsa, uygarlıklar çatışmasını da tahrik etmeyi göze almak zorundadır.

Alman Türklerinin Radikalleşmesi

Şu anda Almanya'da yaşayan 2.6 milyonluk Türk Toplumunun öncüleri 1960 civarında Almanya'ya "konuk işçi" –gasterbeiter- olarak varlıklı Alman işçilerin tenezzül etmediği işlerde çalışmak üzere gelmişlerdi. Aradan geçen yarım yüzyıl sonra Almanların çoğu, ebeveynlerinin korkunç ve büyük bir hata yaptıklarını düşünmektedirler.

Berlin'in "küçük İstanbul" diye bilinen Kreuzberg semtinde kültür çekişmesi açıkça görülmektedir. İslami köktencilik yayıldıkça kadınlar türbana ve uzun pardesülere bürünmektedir. Milliyetçilikle İslamın en kötü yönlerini benimseyen gençler, "Tamam, madem bizim yabancı olmamızı istiyorlar, öyleyse biz de yabancı gibi davranırız. Alman toplumunu sevmiyoruz ki" demektedirler.

Asimile olmamış, Alman kültürüne yabancı ikinci ve üçüncü kuşak Türkler militanlar İslama kucak açmaktadırlar. Böylece Berlin'de yeni bir duvar yükselmektedir.

Yeni duvarın iki yakasındaki Almanya'lar ekonomik açıdan olduğu kadar etnik ve kültürel açıdan da apayırdır. İşsizlik Almanlar arasında %12 iken Türklerde %25 tir. Türk öğrencilerin %30'u liseden terk, %40'ı da meslek okulu mezunudur.

Yabancılık, boşluk ve can sıkıntısı her zaman devrimleri ateşleyen fitil olmuştur. Kronik işsizlik sokaktaki gençliği şiddete sürüklemektedir.

2005'de Berlin gençleri bir Türk kızının töre cinayetiyle sarsıldı. Kızın katilleri kendi üç erkek kardeşiydi. Almanlar nasıl olur diye soruyorlardı. Türk – Alman yazar Necla Kelek'in cevabı şu oldu: "Konuk işçiler Türk, Türkler müslüman oldu."

Aynen öyle. Berlin İslami Federasyonunun yıllar süren çabalarından sonra 2001'de Berlin Devlet Okullarında İslamiyet dersi kondu. Din dersinin konulmasını takiben kültürel değişim hızlandı. Okula başı örtülü gelen kız çocuklarının sayısı kat be kat artarken, okul müdüriyetleri kızların yüzmeden, spordan ve sınıf gezilerinden muaf tutulmasını talep eden dilekçelerle doldu.

Laik Türkler Almanya'daki krize "Liberal çok kültürlülüğün" ve Almanların, Hitlerin azınlıklara ve Yahudilere karşı işlediği cinayetler dolayısıyla duydukları suçluluğun yol açtığına inanıyorlar. Ulusal bilince yerleşmiş bu suçluluk duygusu yüzünden Almanlar göçmenleri Almanca konuşmaya ve Alman kültürünü benimsemeye zorlamaktan kaçınmaktadırlar. Almanlar hoşgörüsüzlükle suçlanmaktansa Türk ve Müslümanların taleplerine boyun eğmeyi tercih etmektedirler; bedeli ne olursa olsun. İngiltere ve Fransa radikal imamları sınır dışı etmeye başladığı halde Almanya reddetmektedir.

İkinci ve üçüncü kuşak Türkler Alman değil de Müslüman Türk kimliğini benimsedikçe karşı tepki de ortaya çıkmaktadır. Göç karşıtı söylemle seçimi kazanan şansölye Angela Merkel, tıpkı Almanların %74'ü, Fransızların %70'i ve Avusturyalıların %98'i gibi Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkmaktadır.

Bunu anlamak hiç de zor değil. Zira AB anayasasına göre Türkiye'nin 70 milyon Müslümanı Bulgaristan'dan Portekiz'e kadar 25 ülkede yerleşme ve çalışma hakkına sahip olacak. Türkiye, Hristiyanlığın beşiğinin İslamiyet tarafından işgal

edilmesinde köprü vazifesi görecek. Böylece, Asya'dan Kalkıp Avrupa'yı işgal etmek için Çanakale Boğazına gemilerden köprü yapan Pers imparatorları Dara ve Serhas'ın başladığı proje tamamlanmış olacak.

Türklerin Batı karşıtı nefret duygularının göstergelerinden biri de Kurtlar Vadisi adlı film oldu. Amerikan askerlerinin Türk Ordusunu aşağıladığını, masumları katlettiğini, Yahudi bir doktorun Iraklı esirlerin organlarını çaldığını gösteren ırkçı filmin gösterimine başbakanın eşi de katıldı ve film Almanya'da ilk beş günde 130.000 gişe yaptı.

Rusya

Tam 10 asır Rusya'da Hıristiyanlar ve Müslümanlar yan yana yaşadılar. Fakat Rus milliyetçiliği ile İslami köktencilik arttıkça, gerilim de artmaktadır. Sovyet İmparatorluğu ve Sovyetler Birliği tarihe karıştığı için bu halkları bir arada tutacak bir ideolojiyi yok, bir soğuk savaş yok. Etnik Ruslar Ortodoks olarak kendi toplumlarında kendi kimliklerini yaşamak isterken Müslümanlar da İslamiyet'in çağrısına koşmaktadır. Sonuç tüm Rusya'da dini çatışmalar ve Kafkaslarda kan dökülmesi olmuştur.

Unutmayalım ki Rusya, Batı uygarlığı'nın doğu sınırını koruyup kollamaktadır

Fransa

Fransa'nın eski sömürgelerinden göç eden milyonlarca Arap-Müslüman şehirlerde gettolarda yaşamakta, kendi kültürlerini bırakıp Avrupalı olmaya hiç niyetlenmemektedirler. 2005 sonbaharında Paris'in Arap-Afrikalı gettolarında başlayan ayaklanma çabucak diğer kentlere de yayılmış, haftalarca devam etmiştir. Ayaklanmayı başlatanlar bir zamanlar Fransa İmparatorluğu'nun uyruğunda olanlardı. Milyonlar halinde Fransa'ya akın eden bu kişiler kendi Cezayirli, Faslı, Tunuslu, Türk ve Müslüman kimliklerine sıkı sıkıya sarılmakta, Fransa'ya ve Hıristiyanlığa büyük kin beslemektedirler. "Pislikleri" temizlemek için "hortumla yıkamaya" yemin eden Fransız İçişleri Bakanı Nicholas Sarkozy "Gerçek şu ki, Fransa vatandaşı olmalarına rağmen kendilerini hiçbir şekilde Fransız hissetmeyen insanların yaşadığı gettoların oluşmasına biz izin verdik" demektedir.

2005 Aralık ayında Fransız Parlamentosu çıkardığı bir yasa ile okullarda Fransa tarihinin olumlu bakış açısıyla sunulmasını, Fransızların sömürgelere, Fransız dilini, kültürünü ve bilimini getirdiğini, özellikle kuzey Afrikada'ki varlığının oradaki halklara çok yararlı olduğunu vurgulayan derslerin okutulmasını zorunlu kıldı.

Muhafazakar hükümetin çıkardığı bu yasa sosyalistler, solcular, komünistler ve sömürge temsilcileri tarafından şiddetli protestolarla karşılandı. Bu yeni resmi

tarihin, Fransa'nın köleliğin sürdürülmesindeki rolünü ve başta 1954-1962 arasında Cezayir kurtuluş savaşında olmak üzere tüm yerli halklara yaptığı işkence ve katliamları göz ardı ettiği savunuldu. Muhalefetteki Fransa Sosyalist Partisi lideri Jean-Mare Aysoult alaycı bir ifadeyle "yasaya göre Fransız sömürge güçleri uluslara uygarlık götürmekle pek iyi etmiş. Bu ise, o dönemde yaşanan şiddet olaylarını, tacizleri ve baskıyı görmezden gelmek demektir." dedi Cezayir Başkanı Abdülaziz Buteflika "Fransa, 1830'dan 1962'ye kadar Cezayirlileri katlettiğini, işkenceden geçirdiğini, yok ettiğini kabul etmek zorundadır." dedi.

Protestolar karşısında geriye çark eden Başbakan Villepin, mecliste ve ulusal tv 'de 'Fransa'nın resmi tarihi yoktur' açıklamasını yapmak zorunda kaldı. Cumhurbaşkanı Chirac da yasayı 'ağzına yüzüne bulaştırma' olarak suçladı ve "kolektif hafızanın kaydedilmesi yalnızca tarihçilere düşen bir görevdir" dedi.

Gerçek şu ki, Batı hakimiyeti ve sömürgecilik her zaman masum olmamış, köle ticareti, madenlerde emeğin suistimali ve Belçika Kongosunda yaşananlar gibi gaddarca ve utanç verici eylemlerle lekelenmiştir. İyi ama Batı'nın gelişi, sömürülen halklara muazzam faydalar sağlamadı mı? Batı uygarlığı 1942 den 1960'a kadar bütün insanlığı ahlaki, siyasi ve kültürel açıdan geliştirdiği için övünemez mi? Amerika kıtasında, Afrika'da ve uzak doğuda karşılaştığı ve ezip geçtiği Aztek, İnka, Müslüman, Hindu, Budist, Taoist uygarlıklarından çok daha üstün değil miydi? Bu Halkların yüzyıllar süren Batı hakimiyetinden yararlandığı inkar edilemez. Neticede köleliğe son veren ve insan hakları ile demokrasiyi devreye sokan yerli halklar değil Batı idi.

GÖÇMENLER ÜLKESİ

Açık sınırları ve kısıtsız göçü destekleyen en güçlü sav "Amerika bir göçmenler ülkesidir" iddiasıdır.

John F. Kennedy "Göçmenler ülkesi" adlı kitabında ilk göçmenlerin Jamestown'a geldiği 1607'den Eisenhower'a kadar 350 yıl içinde Amerika'ya hemen hepsi Avrupa'dan 42 milyon kişinin göç ettiğini yazmaktadır. Ve bunların hepsi asimile olmuştur.

Şimdiki Göçün Farkı Nerede?

Öncelikle bu bir göç dalgası değil dünya tarihinde görülmemiş bir tsunamidir. Pek çoğu kaçaktır. Kaçak veya yasal, hemen hepsi üçüncü dünya ülkelerinden ve kültürlerinden gelmektedir. Gelenlerde Amerika sevgisi, Amerikalı olma isteği olmadığı gibi, bazılarında düşmanlık bile vardır. Buna rağmen elitlerimiz hala bu gidişe bir dur deme gereğini duymamaktadır. Hatta tüm kaçaklara af çıkarılması dahi gündemdedir. Yakında Amerika, Birleşmiş milletler Genel Kueulu gibi

dünyanın bütün dillerini, inançlarını ve kültürlerini barındıran bir keşmekeş olunca şaşmamak gerekir.

Son Şans

Uygarlıklar, çağın krizine çare bulamadıkları zaman ölümler demişti Toynbee

Batı uygarlığının var olma krizi İslami terörizm değildir. 1914 – 1945 arasında Avrupa hem Naziler ve kızıl ordu tarafından, hem de İngilizler ve Amerikalılar tarafından yakılıp yıkılırken yitip giden milyonlarca en iyi ve en cesur insanlarımızın yanında teröristlerin yaptığı hiç kalır.

Batının krizi çöken kültür ve azalan halklardır. Her 18 ayda 100 milyon artan üçüncü dünya, tarihin en büyük istilasını gerçekleştirmektedir. Eğer silkinip harekete geçmezsek Batı sona erecektir.

2050'ye gelindiğinde nüfusu azalan Avrupa; Afrikalı ve Arap halkların istilasına uğrayacak, Churchill'in veya De Gaulle'ün Avrupa'sına değil, günümüzün Bosna veya Beyrut'una benzeyecektir. 2050 ye gelindiğinde Amerika çok ırklı, çok dilli, çok kültürlü bir Babil kulesine dönüşecektir.

Yapılan anketler,Amerikalıların çoğunun göçün durdurulmasını istediklerini göstermektedir. Fakat çoğunluğun istekleri ulus ötesi elitlerimizin globalist ideolojisiyle çarpışınca çoğunluğun hükmü geçmemektedir.

Reform karşıtı güçlere bir bakalım; Şirketler ucuz iş gücü için yabancı işçilerin serbetçe Amerikaya gelmesini istiyorlar. Büyük medya, sendikalar, kilise, kaçak göçmenlere af çıkarılsın istiyor. Demokrat parti, kitlesel göçten alacakları oylarla Cumhuriyetçilerin egemenliğine son vereceklerini sanıyor. Cumhuriyet Partisi, 43 milyon hispanik seçmeni ve onlara iş veren şirketleri küstürmekten korkuyor.

Liberalizm,Batı'nın intihar ideolojisidir.Bütün inanç ve kültürlerin,Hıristiyanlık ve Batı uygarlığından doğan Birinci Dünya ulusları içinde eşit derecede asimile olması mümkün değildir. Irk, Köken, İnanç ve tarih hiçbir "sonraki ulus"un silemeyeceği genetik parmak izleri bırakır. Irak'ı demokratikleştirmek için bu gerçeği dikkate almadan ordularımızı gönderdik ama ne oldu? Onların Iraklı değil, şii, türkmen, hıristiyan, kürt ve sünni olduğunu fark ettik. Her biri çoğunluk tarafından yönetilmek istiyor; ancak ve ancak çoğunluk kendi tarafı olmak şartıyla.

Irk,köken,tarih,inanç her şey demek değilse de, hiçbir şey demek de değildir. Çok kültürlülük ideolojisi kahrolsun. Tarih bize aksini gösteriyor. Bu yüzden Avrupalılar Türkleri AB içinde istemiyorlar. Bu yüzden Afrikalı kabileler birbirini öldürüyor. Bu yüzden İsraililer ,Yahudilerle Filistinlilerin bir arada yaşadığı demokratik bir devlet istemiyorlar.

Gücümüzü, birliğimizden alıyoruz. Tekrar tek bir ulus ve tek bir halk olmazsak, ülkemizi kaybedeceğiz. Euripides'in dediği gibi "İnsanın vatanını kaybetmesi kadar büyük bir üzüntü yoktur dünyada"

Ne yapmak lazım?

İlk zorunluluk bentleri onarmak, seli durdurmak. 3200 km lik Meksika sınırına 5 metre yükseklikte, arasında sınır devriyesinin gezebileceği yol bulunan iki hat halinde, sensörlerle ve dikenli tellerle korunan bir parmaklık yapılmalı. Parmaklığın 8 milyar dolarlık maliyeti kaçakların girmemesinden tasarruf edeceğimiz sağlık, eğitim, sosyal sigorta, hapishane giderlerinden haydi haydi karşılanabilir.

Meksika başkanı,aslında Meksika için de pek çok faydası olacak bu parmaklığa karşı çıkıyor. Bush sorsun kendisine, vatandaşlarının yarısı neden Amerika'ya göç etmek istiyor? Birbiri ardına başarısız ve beceriksiz Meksika hükümetlerine emniyet süpabı vazifesi yapmak Amerikanın görevi değildir.

Anayasamızın 14.maddesi Amerika'da doğan herkese vatandaşlık hakkı tanımaktadır. Aslında kölelikten kurtulan zenciler için konan bu madde tamamen istismar edilmektedir. Kaçak giren veya vize süresini dolduran hamile kadınların bebekleri, otomatikman Amerika vatandaşı olarak 12 yıl bedava okul da dahil, Amerikan vergi mükelleflerine ömür boyu yük getirmektedir. Kaçak göçmenlerin bir yıl doğurduğu 380.000 bebek Amerika'daki tüm doğumların %10'nu teşkil etmektedir. Kongre harekete geçip kaçak göçmen bebeklerin otomatik olarak Amerikan vatandaşı olmasını önleyen yasa çıkarmalıdır.

Bu şekilde yeşil kartı olan göçmen "Aile birleşmesi" programı dahilinde çocuklarını eşlerini, kardeşlerini ve ebeveynlerini getirme hakkına sahip olmaktadır. Bu da zincirleme reaksiyon gibi zincirleme göçe yol açmakta, bir köyün bütün halkı Amerika'ya kapağı atmaktadır. Aile birleşmesi yalnızca eş ve reşit olmayan çocuklarla sınırlı olmalıdır.

Dünya üzerinde kaç ülke vatandaşlarının yabancı bir ülke vatandaşı olmasına, yabancı güçlere bağlılık yemini etmesine, seçimlerde oy kullanmasına, politika yapmasına izin verir? Yalnızca Amerika. Oysa İncil'de yazdığı gibi "Hiç kimse iki efendiye hizmet edemez." Bir insan iki eşe sadakat gösteremeyeceği gibi, iki ülkeye de sadakat gösteremez. Kalplerinde her zaman bir tanesi önde olur. Irak savaşı için gelecek kuşakların parası harcanmakta ve vatandaşlık vaat edilerek yabancı ülkelere asker toplanmaktadır. Amerikan siyasetçileri, savaşa giden ve ölen çoğunluk yabancılar değil de kendi vatandaşları olsaydı bir kez daha düşünürlerdi.

Kaçak göçmenleri ucuza çalıştıranlar ağır cezaları görmelidir. İşyerleri düşük işçilik ücretlerinden yararlanırken eğitim, sağlık, mahkeme, hapisane giderleri vergi mükelleflerinin sırtına yüklenmektedir. Bu imkanlar sağlanmadığı ve iş bulamadıkları takdirde pek çok kaçak memleketine dönecektir.

Suç işleyen derhal sınır dışı edilmelidir. "salus populi, suprema lex" Halkın güvenliği en üstün kanundur.

Bu önlemler alındığı takdirde beş ile on yıl arasında kriz sona erer. Alınmadığı takdirde kriz Amerika'nın sonunu getirir.

Ne yapılması gerektiği belli, ancak liderlerimiz bunları yapacak vizyon ve kararlılığa sahip mi?